

ימי המאסר

אלו לא ימי המאסר שלך שחולפים לאיטם, הרבה יותר מדי לאט..
אלו הם ימי חיידך.

אז נכון שביחס לנורמה, לאדם ברחוב, לאדם החופשי (בעיניך)..
הבחירה כיצד, עם מי, היכן (אך לא למה!) לחיות את היום
ואת מחר
הנך מוגבל.

אלא שיחסית אליו
אתה בחרת
בחירה גדולה עשית
שהוא נמנע מלעשות
או נמנעה ממנו, מה זה חשוב?

כל זה שייך לעבר,
או לשומקום..

והעתיד בכל מקרה יגיע
וכשהוא יגיע
גם הוא יהיה
כעת

בינתיים.. תמיד.. בהכרח..

אלו הם ימי חיידך

שחולפים, ישתבח שמו.., כל כך לאט

ואלו הימים בהם שזור העתיד [שלך]
מעטיים הוא יתחולל.. כמו מתוך רוגטקה..
או שסתם יגיע..
כבר, כעת..
ובמשכם מבעבע
העבר
לא רק נשקף,
גם העבר
חי חיים פעילים.

וזה ישנו – זה *IS* – יותר..

יותר

מכל הגדרות, החנק,

המיאוס

המועקה/מרי/מרירות

מבוכה

עד כדי בעתה

נוכח הידיעה ש..

מגיע לך.

לא צריך דמעה

ולא קתרזיס

הלב שלך אדום

(או בורדו או כל הצבעים שבעולם)..

בצד השיקום

למרות המספר, המדים

והתלם

הכפוי

עליך

אלו הם ימי חיידך.

לא כמו ימי חיי שרה.